ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΊ ΓΚΑΡΟΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΥΡΙΑ μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ : Πιὲρ ντὲ Μανβίλ.. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι λυπᾶμαι ἐξαιρετικὰ γι' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο ποὺ σᾶς συνέβη. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω· νὰ ἐπιδιορθώσω τὴ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου σας.

Ἡ ὥμορφη κυρία γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοσο ἱπποτικὰ εἶχε προθυμοποιηθῆ νὰ λερωθῆ μὲ τὶς σκόνες καὶ τὰ λάδια τῆς λιμουζίνας της, γιὰ νὰ τὴν διορθώση. Εἶδε ὅτι ἦταν ἕνα γερὸ παλληκάρι, γεμᾶτο ζωή. Φοροῦσε ροῦχα ἐκδρομῆς καὶ τ' ἀνοιχτὸ πουκάμισό του ἄφηνε νὰ φαίνεται ἕνα ἡλιοκαμένο στῆθος. Τὰ χέρια του ἦσαν νευρώδη καὶ δυνατὰ καὶ τὸ πρόσωπό του σιμπαθητικό.

—Εἴσαστε μηχανικός ; τὸν ρώτησε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια, γιὰ νὰ κρύψη τὶς σκέψεις της καὶ νὰ μὴ τοῦ χαμογελάση.

—Σχεδόν, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ξέρω καλὰ ἀπὸ αὐτοκίνητα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί της, ἄφησε καταγῆς τὸ σακκίδιό του, ἀνασήκωσε τὰ μανίκια του κ' ἔσκυψε πάνω στὴ μηχανή.

Ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα ἔβγαλε ἕνα στεναγμό, σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό της καὶ στηρίχτηκε στὴν καροσερὶ τοῦ αὐτοκινήτου κατάκοπη.

Μιὰ ὥρα τώρα, σ' ἐκεῖνο τὸν ἐξοχικὸ δρόμο, πάλευε ὁλομόναχη μ' αὐτὸ τὸ διαβολομηχάνημα. Εἶχε κυλισθῆ μέσα στὶς σκόνες, εἶχε χωθῆ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες, εἶχε γίνει μαύρη ἀπὸ τὰ λάδια, μὰ δὲν εἶχε καταφέρει ν' ἀνακαλύψη τὴ βλάβη τ' αὐτοκινήτου της. Ἔτσι, ξαφνικά, τὸ εἶχε δῆ νὰ σταματάει, σὰν πεισματάρικο μουλάρι, καὶ τίποτε πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνη νὰ κινηθῆ.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Λουσιὲν Ντερβὰλ σκέφθηκε νὰ τὸ ἐγκαταλείψη καὶ νὰ συνεχίση πεζὴ τὸ δρόμο της. Μὰ τὸ πλησιέστερο χωριὸ ἀπεῖχε ἕξη ὧρες καὶ θὰ τὴν πρόφταινε ἡ νύχτα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά. Ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ ἐπισκευάση τὴ βλάβη μοναχή της. Ἀλλοιῶς διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ πέση στὰ χέρια τίποτε κακοποιῶν, οἱ ἀποῖοι βέβαια δὲν εἶνε τόσο εὐγενικοί, ὅπως οἱ ἥρωες τῶν ρωμαντικῶν μυθιστορημάτων.

Μὰ ὅλες ἡ προσπάθειές της πῆγαν χαμένες. Ἡ μηχανὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τεθῆ σὲ κίνησι. Ἡ Λουσιὲν ἦταν τόσο ἀφωσιωμένη στὸ ἔργο της, ὥστε δὲν εἶχε ἀκούσει αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ πλησιάζη. Μὰ δὲν ταράχτηκε ὅταν τὸν ἀντίκρυσε μπροστά της. Ἔνοιωσε μάλιστα μιὰ κρυφὴ χαρά, ὅταν τὸν εἶδε νέο καὶ δυνατό. Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύση ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Κι' ἡ πιὸ μοντέρνα γυναῖκα, βλέπετε, ὅταν βρεθῆ στὴν ἐρημιά, νοιώθει ὅτι εἶνε χαμένη δίχως τὴ συντροφιὰ ἑνὸς ἀνδρός. Τὸν ἄφησε λοιπὸν νὰ παιδεύεται κι' ἐκείνη στάθηκε νὰ ξεκουρασθῆ.

Ὁ Πιὲρ ντὲ Μανβὶλ κύτταξε τὸ «καρμπυρατὲρ» ἂν λειτουργῆ, δοκίμασε μήπως τὰ «μπουζὶ» δὲν ἔδιναν σπανθῆρα, ἀκροάσθηκε τὴ μηχανὴ ποὺ ἄναβε κι' ἔσβυνε καὶ τέλος, μουσκεμένος ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

—Εἴσαστε πολὺ περίεργη, κυρία μου , εἶπε αὐστηρὰ στὴ Λουσιέν, ἡ ὁποία τώρα εἶχε ξαπλωθῆ ἀναπαυτικὰ στὸ κάθισμα καὶ κάπνιζε. Πρὶν νὰ ἔρθω, εἴχατε δρεξὶ νὰ φτιάξετε μόνη σας τὴ μηχανή σας. Μὰ ἔφτασε νὰ σᾶς πῆ κάποιος πὼς θὰ σᾶς βοηθήση, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ τσακισθῆ ἀπὸ τὴν κούρασι...

Τὰ λόγια τοῦ Πιὲρ ἦσαν τόσο σοβαρά, ὥστε ἡ Λουσιὲν κοκκίνισε ἀπὸ τὴ στενοχώρια της. Ναί, αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶχε δίκηο. Πέταξε λοιπὸν τὸ τσιγάρο της, πῆγε κοντά του, πῆρε ἕνα στουπὶ στὰ χέρια της καὶ τ' ἀπάνιψε μ' ἕνα χαμόγελο :

—Τί θέλετε νὰ κάνω ;...

—Νὰ πιάσετε τὴ μανιβέλλα καὶ νὰ δώσετε δυὸ - τρεῖς στροφὲς στὴ μηχανή.

Ἡ Λουσιὲν συμμορφώθηκε μὲ τὴ διαταγή του. Ἐκεῖνος εἶχε δαμονισθῆ. Ἔψαχνε ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς μηχανῆς, βίδωνε, ξεβίδωνε, ἔβγαζε σύρματα, ἀναστάτωνε τὸν κόσμο. Ἡ Λουσιὲν τέλος πέταξε μὲ πεῖσμα τὸ λερωμένο στουπὶ καὶ δήλωσε :

—Κουράσθηκα !... Δὲν ἐννοῶ νὰ κάνω τίποτε. Θὰ κάτσω δῶ καὶ θὰ περιμένω νὰ περάση κανένα ἄλλο αὐτοκίνητο ἢ κανένα κάρρο. Ἂς πάη στὴν ὀργὴ αὐτὸ τὸ σαράβαλο !...

Καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, πάνω στὰ χορτάρια.

Ὁ Πιὲρ ντὲ Μανβὶλ ἔπλυνε μὲ τὴ βενζίνα τὰ χέρια του, ἔπειτα ἔβρεξε σ' αὐτὴ τὸ μαντῆλι του καὶ τὸ ἔδωσε στὴ Λουσιὲν νὰ καθαρίση κι' ἐκείνη τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ λάδια. Ἡ Λουσιὲν τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά. Ὕστερα πῆρε τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι, κύτταξε τὸ στέμμα ποὺ εἶχε στὴν ἄκρη του καὶ σκούπισε τὰ χέρια της μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Τὸ μυρωμένο καὶ κατάλευκο μαντῆλι εἶχε γίνει τώρα ἕνα παληοκούρελο. Ὁ Πιὲρ ντὲ Μανβὶλ τὸ φύλαξε ὡστόσο μὲ προσοχὴ στὴν τσέπη του γιὰ σουβενίρ. Ἡ Λουσιὲν τὸ πρόσεξε καὶ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

—Λοιπόν, κύριε μηχανικέ, τὸν ρώτησε, τί ἔχει πάθει τ' αὐτοκίνητό μου;

—Δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω, ὡμολόγησε ἀπογοητευμένος ὁ Πιέρ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἡ βλάβη εἶνε πολὺ σοβαρή. Θὰ χρειασθῆ ἴσως νὰ τὸ ρυμουλκήσουν.

—Ὥστε ἂν δὲν περάσει κανένα ἄλλο ἀπὸ δῶ πέρα, θὰ διανυκτερεύσω στὸ ὕπαιθρο ; διαμαρτυρήθηκε ἡ Λουσιέν. Κι' ὁ ἄνδρας μου ; Τί θὰ πῆ, παρακαλῶ, ὁ ἄνδρας μου, ποὺ δὲν ξέρει ποῦ βρίσκομαι ;

—Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θ' ἀνησυχήση.

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ κιόλας ἄρχισα νὰ πεινάω. Φαντασθῆτε νὰ λιποθυμήσω ἀπὸ τὴν πεῖνα... Αὐτὸ εἶνε τρομερό....

—Ὅσο γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ σακκίδιό μου εἶνε γεμᾶτο. Βέβαια, τὸ γεῦμα θὰ εἶνε λίγο ἁπλό, μὰ τί νὰ γίνη ; Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς προσφέρω κάτι...

Ὁ Πιὲρ ἔφερε πιὸ κοντὰ τὸ σακκίδιό του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σωρὸ ἐκλεκτὲς λιχουδιὲς κι' ἡ Λουσιὲν ἄρχισε νὰ καταβροχθίζη μὲ διαβολεμένη ὄρεξι ὅ,τι τῆς προσέφερε. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεῦμα τους δὲν ἔλειπε τίποτε. Ἡ κ. Ντερβὰλ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι αὐτὸς ὁ περιποιητικὸς ἄγνωστος εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια.

—Εἴσαστε ἀξιοθαύμαστος, τοῦ εἶπε μιὰ στιγμὴ εὐχαριστημένη. Ἀλήθεια, ὅμως, ποῦ πηγαίνατε ὁλομόναχος ; Σᾶς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ;

—Κυρία μου, τῆς παρατήρησε μ' εὐγένεια, αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικό μου. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν ἀσχοληθῆτε μὲ τὸ ἄτομό μου. Ναί, διόλου ἀπίθανο νὰ εἶμαι ἕνας φυσολάτρης. Μὰ ἡ σημερινὲς γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί ὠμορφιὲς κρύβει ἕνα ὥμορφο τοπεῖο, λουσμένο στὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οὔτε τὴ γοητεία τοῦ τραγουδιοῦ τῶν γρύλλων. Ἀλήθεια, ἀκοῦστε τους. Νά, τώρα ποὺ γέρνει ὁ ἥλιος, ἀρχίζουν τὴν παράξενη συναυλία τους, ποὺ δὲν τελειώνει παρα τὰ ἑξημερώματα...

Ἡ Λουσιὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της. Καὶ τότε μόνο εἶδε πόσο ὥμορφη ἦταν ἡ ἐξοχή. Ὅλα εἶχαν ἀρχίσει νὰ βυθίζονται σὲ μιὰ νάρκη κι' ἡ νύχτα, μιὰ μενεξεδένια νύχτα, κατέβαινε ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν. Ἡ γοητεία τῆς ἐξοχῆς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν κυριεύη. Εἶχε ξεχάσει τὸ τρελλὸ τρέξιμό της στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, εἶχε ξεχάσει τὴ φίλη της, ποὺ τὴν περίμενε στὴ βίλλα της, εἶχε ξεχάσει τὸν τρυφερὸ φίλο της, ὁ ὁποῖος θὰ βρισκόταν στὸ μέγαρο ποὺ ἤταν καλεσμένη. Ὅλ' αὐτὰ τῆς φαινόντουσαν ὅτι ἦσαν πολὺ μακρυά, ὅτι ἦσαν ξένα. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦσαν τὰ αἰσθηματικὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος τῆς ὁρκιζόταν ὅτι τὴν λάτρευε, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό, ὅτι ὀνειρευόταν νὰ βρεθῆ λίγες στιγμὲς κοντά της κ' ὅτι ποθοῦσε ἕνα φλογερὸ φιλί της. Κι' ἦταν τόσο γοητευμένη ἀπὸ τὴ φωνή του, ὥστε δὲν σκέφθηκε καθόλου νὰ θυμώση. Ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα μαζύ του, μετρῶντας τ' ἄστρα καὶ ἀκούγοντας τὸ τραγοῦδι τῶν γρύλλων, ποὺ ἀπλώνονταν ἀπὸ τὴν πεδιάδα, μὲ τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ....

Τὰ ξημερώματα, ὅταν ὁ ἥλιος διέλυσε τὴ γοητεία τῆς θερινῆς νύχτας, ὁ Πιὲρ ντὲ Μανβὶλ εἶπε σοβαρὰ στὴ Λουσιὲν :

—Πρέπει νὰ δοκιμάσουμε ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ φτιάξουμε τὴ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου.

Καὶ καταπάσθηκε μὲ τὰ κλειδιὰ καὶ τὶς βίδες. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατώρθωσε νὰ τὴν ἐπιδιορθώση. Ἡ Λουσιὲν τὸν εὐχαρίστησε μ' ἕνα πα-

Κάθε τόσο παρατοῦσε τὸ βολάν γιὰ νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ παράπονο τοῦ μαρκησίου ντ' Ὠμπινιέ. Μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ βασιλικὸ κοιτῶνα. Πῶς πέτυχε ὁ μαρκήσιος τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε. Τὸ στο χημα τοῦ φτωχοῦ φοιτητοῦ. Ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ του. Ἐνῶ ὁ Μαλὲρμπ ψυχορραγοῦσε. Ὁ ἀνεπιθύμητος Παράδεισος. Ἕνας κακὸς ἱερεκήρυκας. Ἡ εἰρωνεία τοῦ Σαντέϊγ. Ὁ κουρσάρος Τρουαὶν καὶ ἡ «δέξα», κτλ. κτλ.

Ὁ μαρκήσιος Θεόδωρος - Ἀγρίππας ντ' Ὠμπινιέ, πάππος τῆς κυρίας ντὲ Μαιντενών, κι' ὁ ὑποκόμης ντὲ Λά - Φόρς, ἦσαν τῆς ὑπηρεσίας μιὰ βραδυὰ σι' Ἀνάκτορα καὶ κομόντουσαν πλάϊ στὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Δ'.

—Φίλε μου Λὰ - Φόρς, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ὠμπινιέ, μάθε ὅτι ἀδικοῦμαι ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ μας !... Εἶνε ὁ πιὸ ἀχάριστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !...

Νυσταγμένος καὶ μισοκοιμισμένος ὁ Λὰ - Φόρς, δὲν ἄκουσε καλὰ καὶ ρώτησε :

—Πῶς ;.... Τί εἶπες ;

—Μὰ κουφάθηκες, καϋμένε ; ἀκούστηκε τότε ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ βασιλικὴ κρεββατοκάμαρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἐρρίκου Δ'. Σοῦ λέει ὅτι εἶμαι ὁ πιὸ ἀχάριστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !...

Ὁ ντ' Ὠμπινιὲ ὅμως, χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάση κι' ἀποφασισμένος ἐπίσης νὰ ξεθυμάνη τὴν κρυφή του δυσαρέσκεια, ξανάπε εὐλαβικά :

—Κοιμηθῆτε, αὐθέντα μου, γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς ψάλλω κι' ἄλλα !... Καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δυσαρεστήσω μὲ τὸ νὰ τ' ἀκοῦτε .

Ὁ βασιλεὺς δὲν ξαναμίλησε.

Τὴν ἑπομένη ὅμως ὁ ντ' Ὠμπινιὲ πῆρε τὴ χάρι ποὺ ποθοῦσε τόσον καιρό : Ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν βασιλέα του αὐλάρχης !

* * *

Ὁ δόκτωρ Βερών, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἔλαβε μιὰ μέρα τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιον φτωχό, ἀλλὰ πνευματώδη φοιτητή του :

«Σεβαστέ μου καθηγητά,

Στοιχηματίσα εἴκοσι φράγκα μὲ τὸν συμφοιτητή μου Β. Ν...., ὅτι θὰ μὲ δανείσετε τετρακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως. Ἂν δὲν μοῦ τὰ δανείσετε καὶ μὲ κάνετε ἔτσι νὰ χάσω τὸ στοίχημά μου, στεῖλτε μου τουλάχιστον τὰ εἴκοσι, γιὰ νὰ τὸ πληρώσω.

Μετὰ βαθυτάτου σεχασμοῦ. Ε. Κ.»

Κι' ὁ δόκτωρ, γελῶντας ἕνα γέλιο ἀγαθό, ἀπάντησε ὡς ἑξῆς :

«Κύριε,

Χάνετε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ στοίχημά σας, γιατὶ σᾶς στέλνω μονάχα διακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα ἔχω πρόχειρα τώρα. Ἑπομένως, θὰ ἐξοφλήσετε καὶ τὸν συμφοιτητή σας μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ στοιχήματός σας... Προσέξτε ὅμως νὰ μὴν ξαναστοιχηματίσετε, γιατὶ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι θὰ χάσετε ὁλόκληρο τὸ στοίχημα τὴ φορὰ αὐτή !... Δόκτωρ Βερών»

* * *

Ὅταν ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλὲρμπ ψυχορραγοῦσε, ὁ Ἱερεὺς ὁ ὁποῖος τὸν ἐξωμολογοῦσε, ἄρχισε νὰ τοῦ περιγράφη τὶς λαμπρότητες τῆς ἄλλης ζωῆς καὶ τοῦ Παραδείσου, συνιστῶντας του νὰ πῆ ὅλες του τὶς ἁμαρτίες καὶ νὰ δεχθῆ νὰ μεταλάβη.

Ἡ ἐκφράσεις ὅμως τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ ἀμορφώτου κληρικοῦ, ἦσαν τόσο ἀκαλαίσθητες καὶ χονδροειδεῖς, ὥστε ὁ ποιητὴς τὸν διέκοψε, λέγοντάς του :

—Πρὸς Θεοῦ, πάτερ μου, σιωπῆστε !... Μοῦ περιγράφετε τὸν Παράδεισο μὲ τόσο ἄσχημο σ τ ύ λ, ὥστε θὰ μὲ κάνετε νὰ τὸν... ἀηδιάσω !...

* * *

Ὁ ἱεροκῆρυξ Μ..., καὶ ἐπίσκοπος ἀργότερα τῆς Χάβρης, ἄρχισε τὸ στάδιό του κηρύττοντας σ.ὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου, στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριό του δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένο οὔτε ἀπὸ τὴν εὐγλωττία του, οὔτε ἀπὸ τὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματά του. Ὁ σαρκαστικώτατος μάλιστα Σαντέϊγ, ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο στὸ κήρυγμα, γύρισε καὶ εἶπε σὲ κάποιον πλαϊνό του :

—Περίεργο μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ! Πέρυσι μᾶς τἄλεγε πιὸ καλά !

—Μὰ φέτος πρωτοδιωρίστηκε !... τοῦ εἶπε μὲ ἀπορία ὁ πλαϊνός του. Πέρυσι δὲν κήρυξε καθόλου !...

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς τἄλεγε πιὸ καλά ! ξανάπε ὁ Σαντέϊγ, ἀναστηκώνοντας τοὺς ὤμους του καὶ φεύγοντας.

* * *

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἄκουγε μιὰ μέρα τὸν ὀνομαστὸ κουρσάρο Ντυγκαὶ - Τρουαὶν νὰ τοῦ διηγῆται κάποια περίφημη ναυμαχία του μὲ τοὺς Ἄγγλους. Μετριόφρων ὁ Τρουαὶν, ἀλλὰ καὶ παραστατικὸς στὶς διηγήσεις του, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τῆς φρεγάτας «Δόξης» :

—...Ἀμέσως λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἔκανα σινιάλο στὴ «Δόξα» νὰ μὲ ἀκολουθήση, καὶ.....

—....Καὶ σᾶς ἀκολουθεῖ πιστὰ ἀπὸ τότε, ἠ....δόξα, κύριε ν α ύ α ρ χ ε !... τὸν διέκοψε ὁ πνευματώδης «Βασιλεὺς - Ἥλιος», προβιβάζοντας συγχρόνως στὸν ἀνώτατο αὐτὸ βαθμὸ τὸν ἔνδοξο ὑπηκόό του.

* * *

Ὁ περίφημος κωμικὸς ἠθοποιὸς Ντυγκαζὸν, ὁ ὁποῖος μποροῦσε νὰ κουνήση τὴ μύτη του κατὰ σαράντα διαφόρους τρόπους, ἦταν ἐπίσης ξακουστὸς καὶ γιὰ τὶς διασκεδαστικότατες φάσες του.

Ὁ κυριώτερος στόχος τῶν τσουχτερῶν ἐπιθέσεών του ἦταν ὁ πολυπαθὴς καὶ παχύσαρκος συνάδελφός του Ντεζεσάρ. Δυὸ εἶνε ἡ πιὸ νόστιμες φάσες, τὶς ὁποῖες σκάρωσε ὁ Ντυγκαζὸν στὸν δυστυχῆ Ντεζεσάρ. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ἑξῆς :

Ἐγγέλασε μιὰ μέρα τὸν Ντεζεσὰρ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ὑπογράψη ἕνα λευκὸ χαρτί. Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴ γνησία αὐτὴ ὑπογραφὴ τοῦ δυστυχοῦς συναδέλφου του, ὁ Ντυγκαζὸν ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Ἐξοχώτατον ὑπουργὸν Καλῶν Τεχνῶν.

Ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπειδὴ προσέφερα πολλὰς ὑπηρεσίας στὸ Γαλλικὸ θέατρο, παρακαλῶ εὐλαβῶς νὰ μοῦ χορηγηθῆ καὶ ὁλικὴ ἀμοιβή, ἐκτὸς τῆς παρασημοφορίας μου : Νὰ μετἀβιβασθῆ δηλαδὴ εἰς τὸ ὄνομά μου τὸ κονδύλιον τῶν χρημάτων, τὸ χρησιμεῦον μέχρι τοῦδε πρὸς διατροφὴν τοῦ προχθὲς ἀποθιώσαντος....ἐλέφαντος τοῦ ἐνταῦθα Ζωολογικοῦ Κήπου !.... Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, Ντεζεσάρ, ἠθοποιός»

Φρύαξε κυριολεκτικῶς ὁ παχύσαρκος Ντεζεσάρ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ντυγκαζὸν ἔδειχνε στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον τὴν....πρωτότυπη αὐτὴ ἀναφορά, ἡ ὁποία — σημειῶστε — προκάλεσε ἐκρήξεις ἀδιάστου γέλιου στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ δεύτερη φάρσα εἰς βάρος τοῦ Ντεζεσὰρ εἶνε ἡ ἑξῆς :

Συνεννοημένος ἀπὸ πρὶν ὁ Ντυγκαζὸν, μὲ δυὸ - τρεῖς φίλους του, τοὺς παρέθεσε πλούσιο τρατέζι, στὸ ὁποῖο κάλεσε καὶ τὸν Ντεζεσάρ. Ἀλλὰ τὸ τρατέζι δόθηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ μικρομάγαζο, τοῦ ὁποίου τὴν πόρτα ὁ Ντυγκαζὸν διάλεξε ἐπίτηδες πολὺ στενή ! Ὅταν ἔφτασε καταϊδρωμένος καὶ πεινασμένος ὁ φτωχὸς Ντεζεσὰρ στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ, οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν... Φαντασθῆτε τώρα τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχοῦς παχυσάρκου ἠθοποιοῦ ! Προσπαθοῦσε νὰ μπῆ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ στενὴ πορτούλα — γιὰ νὰ συμμετάσχη στὸ λουκούλειο γεῦμα τῶν ἄλλων, ποὺ τὸν κορόϊδευαν ἀπὸ μέσα — ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε !...

Τέλος ὁ Ντυγκαζὸν τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦδγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ διὸ καρέκλες : τὴ μιὰ γιὰ νὰ καθήση καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήση γιὰ τραπέζι !... Κι' ἀπάνω στὴ δεύτερη αὐτὴ «καρέκλα - τραπέζι» τοῦδαλαν ἄφθονα φαγητά, γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ παρηγορηθῆ !...

* * *

Ὁ Βὰν ντὲρ Κοῦμπελ, ὀνομαστὸς ζωγράφος τῆς Χάγης, ἦταν ἐπίσης ὀνομαστὸς γιὰ τὴ λαιμαργία του καὶ γιὰ τὶς σπαλάτες του. Μιὰ ἡμέρα, δέχτηκε μιὰ παραγγελία ἀπὸ τὸν πρίγκηπα ντὲ Βοντεμόν, νὰ τοῦ ζωγραφίση ἕναν πίνακα μὲ διάφορα κυνήγια σκοτωμένα.

Μὲ τὴν πρόφασι λοιπὸν ὅτι ἤθελε νὰ τὰ ζωγραφίση ὅλα αὐτὰ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», ὁ Κοῦμπελ ἔκανε πέντε ἑβδομάδες ν' ἀποτελειώση τὸν πίνακά του. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀνάγκαζε τὸν πρίγκηπα νὰ τοῦ στέλνη ἄφθονο κυνήγι, λαγούς, πέρδικες κ.λ.π., γιὰ νὰ ἔχη πάντοτε — ὅπως ἔλεγε — φρέσκα τὰ «μοντέλλα» του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀρκετὰ γλέντια ἔγιναν εἰς βάρος τῆς εὐπιστίας τοῦ πρίγκηπος, γιατὶ ὁ Κοῦμπελ μὲ τοὺς φίλους του πήγαιναν στὴν ταβέρνα κι' ἔτρωγαν τὰ ὀρεκτικὰ ἐκεῖνα....«μοντέλλα», μόλις τὰ λάβαιναν !

θητικὸ φιλὶ καὶ τὸν πῆρε μαζύ της στὸ Παρίσι.

Κι' ἐκεῖνος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Κάθε τόσο παρατοῦσε τὸ βολάν, γιὰ νὰ τὴν σφίξη μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν ἐνθουσιασμένος ποὺ εἶχε πετύχει τὸ τέχνασμά του. Αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ τριπώση στὸ γκαράζ τῆς Λουσιέν, νὰ λιμάρη ἕνα ἐξάρτημα τῆς μηχανῆς, τὸ ὁποῖο φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ κοπῆ ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Τότε ἐκεῖνος κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, προχώρησε μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ τὴν συναντήση κι' εἶχε παίξει σὰν καλὸς ἠθοποιὸς τὸ ρόλο τοῦ μηχανικοῦ, γιὰ νὰ κατακτήση την καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐλάτρευε. Ὅσο τώρα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μάθει αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ τῆς κ. Ντερβάλ, ἕνας ἐρωτευμένος, ὡς γνωστόν, καταφεύγει καμμιὰ φορὰ στὶς πληροφορίες τῆς καμαριέρας τῆς ἀγαπημένης του, γιὰ νὰ μάθη ὅ,τι τὸν ἐνδιαφέρει.

Μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμά του ποτὲ δὲν τ' ὡμολόγησε στὴ φίλη του, γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάση τὴ γοητεία αὐτῆς τῆς ὄμορφης περιπέτειας.

ΛΟΥΪ ΓΚΑΡΟΝ